

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 23. októbra 2007*

Vo veci C-440/05,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 35 ods. 6 EÚ, podaná 8. decembra 2005,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Bogensberger a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Európsky parlament, v zastúpení: M. Gómez-Leal, J. Rodrigues a A. Auersperger Matic, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: francúzština.

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: J.-C. Piris a J. Schutte, ako aj K. Michoel, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Belgické kráľovstvo, v zastúpení: M. Wimmer, splnomocnený zástupca,

Česká republika, v zastúpení: T. Boček, splnomocnený zástupca,

Dánske kráľovstvo, v zastúpení: J. Molde, splnomocnený zástupca,

Estónska republika, v zastúpení: L. Uibo, splnomocnený zástupca,

Helénska republika, v zastúpení: S. Chala a A. Samoni-Rantou, splnomocnené zástupkyne, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Francúzska republika, v zastúpení: E. Belliard, G. de Bergues a S. Gasri, splnomocnení zástupcovia,

Írsko, v zastúpení: D. O'Hagan, E. Fitzsimons a N. Hyland, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Lotyšská republika, v zastúpení: E. Balode-Buraka a E. Broks, splnomocnení zástupcovia,

Litovská republika, v zastúpení: D. Kriauciūnas, splnomocnený zástupca,

Maďarská republika, v zastúpení: P. Gottfried, splnomocnený zástupca,

Maltská republika, v zastúpení: S. Camilleri, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. Grech, Deputy Attorney General,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: H. G. Sevenster a M. de Grave, splnomocnení zástupcovia,

Rakúska republika, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Poľská republika, v zastúpení: E. Ośniecka-Tamecka, splnomocnená zástupkyňa,

Portugalská republika, v zastúpení: L. Fernandes a M. L. Duarte, splnomocnení zástupcovia,

Slovenská republika, v zastúpení: R. Procházka, splnomocnený zástupca,

Fínska republika, v zastúpení: E. Bygglin, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Švédske kráľovstvo, v zastúpení: K. Wistrand, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: E. O'Neill, D. J. Rhee a D. Anderson, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts a A. Tizzano, sudcovia R. Schintgen (spravodajca), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič, J. Malenovský, T. von Danwitz a A. Arabadjiev, a C. Toader,

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. júna 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Komisia Európskych spoločenstiev v žalobe navrhuje, aby Súdny dvor zrušil rámcové rozhodnutie Rady 2005/667/SVV z 12. júla 2005 na posilnenie trestnoprávneho rámca pre vynútiteľnosť práva proti znečisťovaniu mora z lodí (Ú. v. EÚ L 255, s. 164).

Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu

- ² Dňa 12. júla 2005 Rada Európskej únie prijala na návrh Komisie rámcové rozhodnutie 2005/667.

- 3 Rámcové rozhodnutie 2005/667 je založené na hlave VI Zmluvy EÚ, najmä na článku 31 ods. 1 písm. e) EÚ a článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ a predstavuje, ako to vyplýva z jej prvých piatich odôvodnení, nástroj, ktorým chce Európska únia zblížiť právne úpravy členských štátov v trestnej oblasti tým, že ich zaviazá stanoviť jednotné trestné sankcie v rámci boja proti úmyselnému alebo závažnou nedbanlivosťou spôsobenému znečisťovaniu mora pochádzajúcemu z lodí.
- 4 Toto rámcové rozhodnutie dopĺňa smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/35/ES zo 7. septembra 2005 o znečisťovaní mora z lodí a o zavedení sankcií za porušenia (Ú. v. ES L 255, s. 11) s cieľom posilniť bezpečnosť na mori zblížením právnych úprav členských štátov.
- 5 Toto rámcové rozhodnutie predpokladá prijatie istého počtu opatrení v súvislosti s trestným právom zo strany členských štátov, čím sa má dosiahnuť cieľ sledovaný smernicou 2005/35, a síce zabezpečenie vysokej úrovne ochrany životného prostredia v rámci námornej dopravy.
- 6 V zmysle článku 1 rámcového rozhodnutia 2005/667:

„Na účely tohto rámcového rozhodnutia sa uplatňujú definície uvedené v článku 2 smernice 2005/35/ES.“

7 Článok 2 rámcového rozhodnutia stanovuje:

„1. Pokiaľ článok 4 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia neustanoví inak, každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa porušenie v zmysle článkov 4 a 5 smernice 2005/35/ES považovalo za trestný čin.

2. Odsek 1 sa nevzťahuje na členov posádky, pokiaľ ide o porušenia, ku ktorým dôjde v úžinách používaných na medzinárodnú plavbu, vo výhradných hospodárskych zónach a na šírom mori, keď sú splnené podmienky stanovené v prílohe I pravidle 11 písm. b) alebo v prílohe II pravidle 6 písm. b) dohovoru MARPOL 73/78.“

8 Článok 3 rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Každý členský štát v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi prijíma opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby pomoc, navádzanie alebo podnecovanie pri trestnom čine uvedenom v článku 2 bolo trestné.“

9 Článok 4 rámcového rozhodnutia 2005/667 znie takto:

„1. Každý členský štát prijíma opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa za trestné činy uvedené v článkoch 2 a 3 ukladali účinné, primerané a odradzujúce sankcie, ktoré zahŕňajú aspoň pri závažných prípadoch tresty odňatia slobody s hornou hranicou najmenej jeden až tri roky.

2. Pri menej závažných prípadoch, keď spáchaný skutok nespôsobil zhoršenie kvality vody, môže členský štát ustanoviť sankcie odlišného druhu od tých, ktoré sú ustanovené v odseku 1.

3. Trestné sankcie ustanovené v odseku 1 môžu byť doplnené inými sankciami alebo opatreniami, najmä pokutami alebo zákazom fyzickej osobe vykonávať činnosť, ktorá si vyžaduje úradné splnomocnenie alebo súhlas, alebo znemožnením založiť, spravovať alebo riadiť spoločnosť alebo nadáciu, ak skutočnosti, ktoré viedli k jej odsúdeniu, preukazujú, že existuje zjavné riziko páchania trestnej činnosti rovnakého druhu.

4. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa za úmyselne spáchané trestné činy uvedené v článku 2 ukladali tresty odňatia slobody s hornou hranicou najmenej päť až desať rokov, ak bola trestným činom spôsobená závažná škoda veľkého rozsahu na kvalite vody, živočíšnym alebo rastlinným druhom, alebo ich častiam a smrť alebo vážne zranenie osôb.

5. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa za úmyselne spáchané trestné činy uvedené v článku 2 ukladali tresty s hornou hranicou najmenej dva až päť rokov odňatia slobody, ak:

- a) bola trestným činom spôsobená závažná škoda veľkého rozsahu na kvalite vody, živočíšnym alebo rastlinným druhom, alebo ich častiam, alebo

- b) trestný čin bol spáchaný v rámci zločineckej organizácie v zmysle jednotnej akcie Rady 98/733/SVV z 21. decembra 1998, ktorou sa stanovuje, že účasť v zločineckej organizácii je v členských štátoch Európskej únie trestný čin [4] bez ohľadu na výšku sankcie uvedené v tejto jednotnej akcii.

6. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa za trestné činy uvedené v článku 2, ak boli spáchané zo závažnej nedbanlivosti, ukladali tresty odňatia slobody s hornou hranicou najmenej dva až päť rokov, ak bola trestným činom spôsobená závažná škoda veľkého rozsahu na kvalite vody, živočíšnym alebo rastlinným druhom, alebo ich častiam a smrť alebo vážne zranenie osôb.

7. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa za trestné činy uvedené v článku 2, ak boli spáchané zo závažnej nedbanlivosti, ukladali tresty odňatia slobody s hornou hranicou najmenej jeden až tri roky, ak bola trestným činom spôsobená závažná škoda veľkého rozsahu na kvalite vody, živočíšnym alebo rastlinným druhom, alebo ich častiam.

8. Pokiaľ ide o tresty odňatia slobody, uplatňuje sa tento článok bez toho, aby bolo dotknuté medzinárodné právo, a najmä článok 230 dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve z roku 1982.“

10 Podľa článku 5 rámcového rozhodnutia 2005/667:

„1. Každý členský štát prijíma opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby právnické osoby mohli byť zodpovedné za trestné činy uvedené v článkoch 2 a 3, spáchané

v ich prospech akoukoľvek osobou konajúcou buď samostatne, alebo ako člen orgánu právnickej osoby, ktorá má v rámci právnickej osoby vedúce postavenie na základe:

- a) oprávnenia zastupovať právnickú osobu alebo

- b) právomoci prijímať rozhodnutia v mene právnickej osoby, alebo

- c) právomoci vykonávať kontrolu v rámci právnickej osoby.

2. Okrem prípadov ustanovených v odseku 1 členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby mohli byť právnické osoby zodpovedné v prípade, že nedostatočný dohľad alebo kontrola osobou uvedenou v odseku 1 umožnila spáchanie trestného činu uvedeného v článku 2 v prospech tejto právnickej osoby osobou jej podriadenou.

3. Zodpovednosť právnickej osoby podľa odsekov 1 a 2 nevyklučuje trestné konanie voči fyzickým osobám, ktoré sú páchatelmi, navádzačmi alebo spolupáchatelmi pri trestných činoch uvedených v článkoch 2 a 3.“

11 Článok 6 rámcového rozhodnutia 2005/667 stanovuje:

„1. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa právnickej osobe zodpovednej podľa článku 5 ods. 1 ukladali účinné, primerané a odrazujúce sankcie. Sankcie:

a) zahŕňajú peňažné tresty alebo pokuty, ktoré aspoň v prípadoch, keď je právnická osoba uznaná za zodpovednú za trestné činy uvedené v článku 2, sú:

i) s hornou hranicou najmenej 150 000 EUR až 300 000 EUR;

ii) s hornou hranicou najmenej 750 000 EUR až 1 500 000 EUR v najzávažnejších prípadoch zahŕňajúcich prinajmenšom úmyselne spáchané trestné činy, na ktoré sa vzťahuje článok 4 ods. 4 a 5;

b) môžu vo všetkých prípadoch zahŕňať iné sankcie, ako sú peňažné sankcie, napríklad:

i) vylúčenie z nároku na verejné dávky alebo pomoc;

ii) dočasný alebo trvalý zákaz vykonávať obchodnú činnosť;

iii) nariadenie súdneho dohľadu;

iv) súdne rozhodnutie o zrušení (právnickej osoby);

v) záväzok prijať osobitné opatrenia na odstránenie následkov trestného činu, za ktorý je právnická osoba zodpovedná.

2. Na účely vykonania odseku 1 písm. a) a bez toho, aby bola dotknutá prvá veta odseku 1, členské štáty, ktoré neprijali euro, uplatňujú výmenný kurz medzi eurom a svojou menou, uverejnený v *Úradnom vestníku Európskej únie* 12. júla 2005.

3. Členský štát môže vykonať odsek 1 písm. a) uplatnením systému, podľa ktorého je peňažná sankcia úmerná obratu právnickej osoby, dosiahnutej alebo predpokladanej finančnej výhode zo spáchania trestného činu alebo úmerná akejkoľvek inej hodnote naznačujúcej finančnú situáciu právnickej osoby za predpokladu, že takýto systém umožňuje uplatňovať peňažné sankcie s hornou hranicou zodpovedajúcou prinajmenšom minimálnej sadzbe horných hraníc peňažných sankcií ustanovených v odseku 1 písm. a).

4. Členský štát, ktorý sa rozhodne implementovať rámcové rozhodnutie v súlade s odsekom 3, informuje o tom generálny sekretariát Rady a Komisiu.

5. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa právnickej osobe zodpovednej podľa článku 5 ods. 2 ukladali účinné, primerané a odraďujúce sankcie alebo opatrenia.“

12 Článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/667 zakotvuje skutkové podstaty trestných činov, pri ktorých členské štáty musia, pokiaľ im to medzinárodné právo dovoľuje, prijať opatrenia potrebné na určenie ich právomoci.

13 Podľa článku 7 ods. 4 rámcového rozhodnutia, ak trestný čin podlieha súdnej právomoci viacerých členských štátov, budú sa tieto členské štáty snažiť primerane koordinovať svoju činnosť, najmä pokiaľ ide o podmienky stíhania a podrobné opatrenia týkajúce sa vzájomnej pomoci. Článok 7 ods. 5 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje kolízne pravidlá, ktoré sa majú v tomto ohľade vziať do úvahy.

14 Článok 8 rámcového rozhodnutia 2005/667 stanovuje:

„1. Ak má členský štát informáciu o spáchaní trestného činu, na ktorý sa vzťahuje článok 2, alebo o riziku spáchania trestného činu, ktorý môže spôsobiť bezprostredné znečistenie, ihneď to oznámi ostatným členským štátom, ktoré môžu škodu utrpieť, a Komisii.

2. Ak má členský štát informáciu o spáchaní trestného činu, na ktorý sa vzťahuje článok 2, alebo o riziku spáchania takeého trestného činu, ktorý môže podliehať súdnej právomoci členského štátu, ihneď to oznámi tomuto členskému štátu.

3. Členské štáty bez meškania oznámia štátu vlajky alebo každému dotknutému štátu opatrenia prijaté podľa tohto rámcového rozhodnutia, a najmä podľa článku 7.“

15 Podľa článku 9 rámcového rozhodnutia 2005/667:

„1. Každý členský štát určuje existujúce kontaktné miesta, alebo ak je to potrebné, vytvára nové kontaktné miesta najmä na výmenu informácií uvedených v článku 8.

2. Každý členský štát informuje Komisiu, ktorý z jeho odborov pôsobí ako kontaktné miesto v súlade s odsekom 1. Komisia oznamuje ostatným členským štátom tieto kontaktné miesta.“

16 Podľa článku 10 rámcového rozhodnutia 2005/667 sa jeho územná pôsobnosť zhoduje s územnou pôsobnosťou smernice 2005/35.

17 Článok 11 rámcového rozhodnutia 2005/667 stanovuje:

„1. Členské štáty prijímú všetky opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do 12. januára 2007.

2. Do 12. januára 2007 členské štáty oznámia generálnemu sekretariátu Rady a Komisii znenia ustanovení, ktorými transponujú do svojho vnútroštátneho práva záväzky, ktoré im ukladá toto rámcové rozhodnutie. Na základe týchto informácií a písomnej správy Komisie Rada najneskôr do 12. januára 2009 posúdi, do akej miery členské štáty dosiahli súlad s týmto rámcovým rozhodnutím.

3. Do 12. januára 2012 Komisia predloží na základe informácií poskytnutých členskými štátmi o praktickom uplatňovaní ustanovení vykonávajúcich toto rámcové rozhodnutie Rade správu a predloží akékoľvek vhodné návrhy, ktoré môžu obsahovať návrhy, podľa ktorých členské štáty, pokiaľ ide o trestné činy spáchané v ich teritoriálnych vodách alebo v ich výlučnej hospodárskej zóne alebo rovnocennej zóne, nebudú považovať loď plaviacu sa pod vlajkou iného členského štátu za zahraničnú loď v zmysle článku 230 dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve z roku 1982.“

¹⁸ V súlade so svojím článkom 12 nadobudlo rámcové rozhodnutie 2005/667 účinnosť dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

¹⁹ Článok 1 smernice 2005/35 stanovuje:

„1. Účelom tejto smernice je začleniť medzinárodné normy o znečisťovaní z lodí do práva Spoločenstva a zabezpečiť, aby osoby zodpovedné za vypúšťanie podliehali primeraným sankciám, ako sa uvádza v článku 8, s cieľom zlepšiť námornú bezpečnosť a ochranu morského prostredia pred znečisťovaním z lodí.

2. Táto smernica nebráni členským štátom, aby voči znečisťovaniu z lodí prijali prísnejšie opatrenia v súlade s medzinárodným právom.“

20 Článok 2 smernice 2005/35 stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

1. ‚Marpol 73/78‘ znamená Medzinárodný dohovor o zabránení znečisťovania z lodí z roku 1973 a jeho protokol z roku 1978 v jeho platnom znení.
2. ‚Znečisťujúce látky‘ znamenajú látky, ktoré sú uvedené v prílohách I (ropné látky) a II (škodlivé kvapalné látky vo veľkom množstve) dohovoru Marpol 73/78.
3. ‚Vypúšťanie‘ znamená čímkoľvek spôsobené vypustenie z lode podľa článku 2 dohovoru Marpol 73/78.
4. ‚Lod‘ znamená námornú loď akéhokoľvek typu bez ohľadu na jej vlajku, ktorá je prevádzkovaná v morskom prostredí, vrátane člnov s nosnými krídlami, vznášadiel, ponoriek a plávajúcich prístrojov.“

21 Podľa článku 3 tejto smernice:

„1. Táto smernica sa v súlade s medzinárodným právom vzťahuje na vypúšťanie znečisťujúcich látok:

- a) vo vnútorných vodách členského štátu, vrátane prístavov v rozsahu, v akom sa uplatňuje režim Marpol;

- b) v teritoriálnych vodách členského štátu;

- c) v morských úžinách využívaných pre medzinárodnú plavbu podliehajúcu režimu tranzitného prechodu, ako je to stanovené v časti III oddiele 2 Dohovoru Organizácie spojených národov o morskom práve z roku 1982 v rozsahu, v akom členský štát vykonáva súdnu právomoc nad takými morskými úžinami;

- d) vo výhradnej hospodárskej zóne alebo v rovnocennej zóne členského štátu, zriadenej v súlade s medzinárodným právom, a

- e) na šírom mori.

2. Táto smernica sa uplatňuje pri vypúšťaní znečisťujúcich látok z akejkoľvek lode bez ohľadu na jej vlajku s výnimkou vojnových lodí, pomocných námorných vojnových lodí alebo iných lodí, ktoré vlastní alebo prevádzkuje štát a v danom čase ich používa iba na vládne nekomerčné účely.“

22 Článok 4 uvedenej smernice stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa vypúšťanie znečisťujúcich látok loďami do ktorejkoľvek z oblastí uvedených v článku 3 ods. 1 považovalo za porušenie, ak bolo spáchané úmyselne, z nepozornosti alebo závažnej nedbanlivosti. Tieto porušenia sa považujú za trestné činy za podmienok, ktoré sú ustanovené v rámcovom rozhodnutí 2005/667/SVV, ktorým sa dopĺňa táto smernica.“

23 Podľa článku 8 smernice 2005/35:

„1. Členské štáty prijímajú potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby porušenia podľa článku 4 podliehali účinným, primeraným a odradzujúcim sankciám, ktoré môžu zahŕňať trestné alebo správne sankcie.“

2. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa sankcie uvedené v odseku 1 uplatnili voči každej osobe, ktorá je uznaná zodpovednou za porušenie podľa článku 4.“

V súvislosti s prijatím tak smernice 2005/35, ako aj rámcového rozhodnutia 2005/667, Komisia vydala vyhlásenia, v ktorých sa dištancovala od „rozštiepenia“ vykonaného Radou. Vyhlásenie týkajúce sa rámcového rozhodnutia 2005/667 znie takto:

„Vzhľadom na význam boja proti znečisťovaniu mora z lodí Komisia je naklonená tomu, aby sa vypúšťanie znečisťujúcich látok z lodí stalo trestným činom a aby boli na vnútroštátnej úrovni prijaté sankcie za prípady porušenia právnych predpisov Spoločenstva v oblasti znečisťovania mora z lodí.

Komisia je však názoru, že rámcové rozhodnutie nie je vhodným právnym nástrojom na uloženie povinnosti členským štátom zaradiť nezákonné vypúšťanie znečisťujúcich látok do mora medzi trestné činy a stanoviť na vnútroštátnej úrovni zodpovedajúce trestné sankcie.

Komisia v súlade so svojou argumentáciou pred Súdny dvorom vo svojom odvolaní C-176/03 proti rámcovému rozhodnutiu o ochrane životného prostredia prostredníctvom trestného práva zastáva názor, že v rámci právomocí, ktoré má na účely dosahovania cieľov ustanovených v článku 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Spoločenstvo je splnomocnené požadovať od členských štátov, aby na vnútroštátnej úrovni ustanovili sankcie — v prípade nutnosti aj trestné sankcie —, ak sa to ukáže byť potrebné na dosiahnutie cieľa Spoločenstva.

Tak je to pri otázkach znečisťovania mora z lodí, pre ktoré je právnym základom článok 80 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Do vynesenia rozsudku v prípade C-176/03 si Komisia v prípade, že Rada prijme rámcové rozhodnutie napriek tejto právomoci Spoločenstva, vyhradzuje všetky práva, ktoré jej Zmluva udeľuje.“

- 25 Keďže Komisia sa domnievala, že rámcové rozhodnutie 2005/667 nebolo prijaté na správnom právnom základe a že tým bol porušený článok 47 EÚ, podala túto žalobu.

O žalobe

- 26 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 25. apríla 2006 bolo vyhovené návrhu na vstup Európskeho parlamentu do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu návrhov Komisie a na vstup Belgického kráľovstva, Českej republiky, Dánskeho kráľovstva, Estónskej republiky, Helénskej republiky, Francúzskej republiky, Írska, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Holandského kráľovstva, Rakúskej republiky, Poľskej republiky, Portugalskej republiky, Slovenskej republiky, Fínskej republiky, Švédskeho kráľovstva, ako aj Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska do konania ako vedľajších účastníkov na podporu návrhov Rady.

- 27 Uznesením z 28. septembra 2006 predseda Súdneho dvora vyhovel návrhu na vstup Slovinskej republiky do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu návrhov Rady.

Argumentácia účastníkov konania

- 28 Komisia sa domnieva, že vzhľadom na zvolený právny základ rámcové rozhodnutie 2005/667 porušuje článok 47 EÚ, a preto musí byť zrušené.
- 29 Podľa Komisie z už citovaného rozsudku Komisia/Rada, ktorého dosah prekračuje oblasť politiky ochrany životného prostredia Spoločenstva, vyplýva, že ak má byť správne určený právny základ na prijatie určitého aktu, treba sa zamerať na jeho cieľ a obsah. Je pravda, že Súdny dvor v danom rozsudku pripomenul, že trestné právo v zásade nepatrí do právomoci Spoločenstva. Uznal však, že Spoločenstvo má implicitnú právomoc spojenú s konkrétnym právnym základom, a môže teda prijať vhodné trestnoprávne opatrenia za podmienky, že existuje potreba bojovať proti nedostatkom pri realizácii cieľov Únie a že dané opatrenia majú za cieľ zabezpečiť plnú efektívnosť danej politiky Spoločenstva. Súdny dvor navyše nevymedzil rozsah právomoci zákonodarcu Spoločenstva v trestnej oblasti, pretože nerobil rozdiel medzi dotknutými trestnoprávnymi opatreniami v závislosti od ich povahy.
- 30 V predmetnom prípade z úvodných ustanovení rámcového rozhodnutia 2005/667 vyplýva, že jeho cieľom je doplniť ustanovenia smernice 2005/35, ktorá bola prijatá na základe článku 80 ods. 2 EŠ, aby sa zabezpečila jej efektívnosť.
- 31 Pokiaľ ide o obsah rámcového rozhodnutia, Komisia tvrdí, že všetky opatrenia uvedené v jeho článkoch 1 až 10 súvisia s trestným právom a týkajú sa konaní, ktoré treba z hľadiska práva Spoločenstva pokladať za trestuhodné.

- 32 Kritérium existencie potreby, ktoré zaviedol Súdny dvor v už citovanom rozsudku Komisia/Rada, je v predmetnom prípade tiež splnené. Rada to jednak implicitne pripustila prijatím rámcového rozhodnutia 2005/667, keďže článok 29 druhý odsek tretia zarážka EÚ stanovuje, že členské štáty môžu pristúpiť k zblíženiu svojich trestnoprávných úprav len „v prípade potreby“. Okrem toho vzhľadom na osobitosti konania, ktoré predpokladá smernica 2005/35, sú všetky ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia potrebné na zabezpečenie efektivity ustanovení danej smernice.
- 33 Komisia dopĺňa, že v protiklade s tvrdením Rady Súdny dvor nevyžaduje existenciu dodatočného kritéria súvisiaceho s „prierezovou“ povahou danej politiky Spoločenstva, aby bolo možné uznať právomoc Spoločenstva v trestnoprávnej oblasti. Takéto kritérium by navyše väčšinu oblastí práva Spoločenstva obralo o možnosť akejkoľvek trestnoprávnej ochrany zo strany práva Spoločenstva, dokonca aj vtedy, keby bola preukázaná potreba prijatia opatrení súvisiacich s trestným právom.
- 34 Pokiaľ ide o argument, že Rada má naďalej voľnosť konať na základe hlavy VI Zmluvy EÚ, aby prijala opatrenia súvisiace s trestným právom členských štátov, pretože sa na základe práva, ktoré jej priznáva článok 80 ods. 2 ES, rozhodla viac nešpecifikovať sankcie v smernici 2005/35, Komisia vysvetľuje, že toto ustanovenie nepodmieňuje právomoc Spoločenstva ako takú, ale len jej výkon. Rada sa, samozrejme, mohla rozhodnúť, že právomoc si naďalej ponechávajú členské štáty. V takom prípade by však členské štáty museli intervenovať individuálne, keďže článok 47 EÚ vylučuje uplatnenie hlavy VI Zmluvy EÚ.
- 35 Komisia okrem toho tvrdí, že rámcové rozhodnutie 2005/667 neharmonizuje výšku ani druhy uplatniteľných trestných sankcií a členské štáty si v tejto oblasti zachovali istý priestor na úvahu a vnútroštátne súdy možnosť individualizovať tresty. Ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa tak zásadne nelíšia od ustanovení článku 5

ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2003/80/SVV z 27. januára 2003 o ochrane životného prostredia prostredníctvom trestného práva (Ú. v. ES L 29, s. 55; Mim. vyd. 19/006, s. 97), ktoré Súdny dvor zrušil v citovanom rozsudku Komisia/Rada.

- 36 Samozrejme, trestné právo nie je autonómnou politikou Spoločenstva. To však nemení nič na tom, že Spoločenstvo disponuje akcesorickou právomocou v trestných veciach, ktorú môže v prípade potreby vykonať. Kritérium potrebnosti, uplatnené Súdny dvorom v už citovanom rozsudku Komisia/Rada, sa vzťahuje len na výkon tejto právomoci, a nie na jej existenciu.
- 37 Vzhľadom na funkcionalistický prístup, ktorý Súdny dvor zvolil v už citovanom rozsudku Komisia/Rada, ako aj na skutočnosť, že opatrenia stanovené v článkoch 1 až 10 rámcového rozhodnutia 2055/667 predstavujú pravidlá trestnej povahy potrebné na zabezpečenie plnej efektivity spoločnej dopravnej politiky, ako ju rozvíja smernica 2005/35, Komisia sa domnieva, že toto rámcové rozhodnutie ako celok porušuje článok 47 EÚ, a musí byť zrušené.
- 38 Komisia tiež zdôrazňuje, že výrazy „nevyhnutný“ a „potrebný“ na jednej strane a na druhej strane výraz „potreba“ v zmysle článku 29 EÚ v skutočnosti vyjadrujú rovnaký koncept a na tejto úrovni neexistuje nijaký rozdiel medzi Zmluvou o ES a Zmluvou o EÚ.
- 39 Táto inštitúcia sa napokon domnieva, že spôsob, akým vykladá už citovaný rozsudok Komisia/Rada, neoberá hlavu VI Zmluvy EÚ o jej potrebný účinok, keďže mnohé oblasti, na ktoré sa táto hlava vzťahuje, nie sú účinkami tohto výkladu dotknuté.

40 Európsky parlament upozorňuje, že rámcové rozhodnutie 2005/667 úplne zodpovedá prípadu, ktorý bol predmetom už citovaného rozsudku Komisia/Rada. Predovšetkým, pokiaľ ide o cieľ a obsah, je úplne analogický s rámcovým rozhodnutím 2003/80, ktoré Súdny dvor v danom rozsudku zrušil. Ako vyplýva z úvodných ustanovení rámcového rozhodnutia 2005/667, boj proti znečisťovaniu a ochrana životného prostredia nepredstavujú vedľajšie ani druhořadé ciele tohto rámcového rozhodnutia. Takisto jeho obsah je podobný obsahu rámcového rozhodnutia 2003/80, keďže trestné konania v oboch prípadoch súvisia s vypúšťaním znečisťujúcich látok. Tieto dve rámcové rozhodnutia sa, samozrejme, líšia, pokiaľ ide o presné vymedzenie výšky a druhy trestných sankcií, ktoré sa majú uplatniť, tento rozdiel však nemôže byť v predmetnej veci dôvodom na odklon od riešenia prijatého v už citovanom rozsudku Komisia/Rada. V tomto rozsudku už totiž Súdny dvor konštatoval, že právomoc zákonodarcu Spoločenstva v trestnej oblasti sa vzťahuje aj na také ustanovenia ako článok 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2003/80, ktoré sa týkajú druhu a výšky trestných sankcií.

41 Aj kritérium existencie potreby je v predmetnom prípade splnené. Napokon, keďže články 1 až 6 rámcového rozhodnutia 2005/667 patria do právomoci Spoločenstva, uvedené rozhodnutie by sa malo z hľadiska na nedeliteľnosť jeho ustanovení vnímať tak, že ako celok porušuje článok 47 EÚ.

42 Naproti tomu Rada tvrdí, že skutočnosť, že spolu s Európskym parlamentom prijala v rámci postupu spolurozhodovania smernicu 2005/35, znamená, že sa v súlade s článkom 80 ods. 2 ES zaoberala otázkou, „či“ a „do akej miery“ musí zákonodarcu Spoločenstva vykonať svoju právomoc prijímať ustanovenia týkajúce sa znečistenia pochádzajúceho z lodí, a najmä ustanovenia, ktoré zavádzajú sankcie v prípade porušenia noriem upravujúcich túto oblasť. Prijatím tejto smernice chcel zákonodarcu Spoločenstva stanoviť hranice svojej vlastnej právomoci v politike námornej dopravy. Takýto postup je úplne v súlade s článkom 80 ods. 2 ES a s judikatúrou Súdneho dvora.

43 Zákonnodarca Spoločenstva sa samozrejme mohol rozhodnúť ísť ďalej na základe článku 80 ods. 2 ES. V súlade s právom, ktoré mu zveruje Zmluva o ES, sa však rozhodol tak neurobiť. Navyše je dôležité poznamenať, že Európsky parlament a Rada postupovali v súlade s návrhom Komisie, pokiaľ ide o právny základ na prijatie smernice 2005/35. Hoci smernica sleduje aj ciele týkajúce sa ochrany životného prostredia, zákonodarca Spoločenstva sa domnieval, že v zásade patrí do rámca spoločnej dopravnej politiky a že doplnenie právneho základu súvisiaceho s ochranou životného prostredia, najmä článku 175 ods. 1 ES, nie je potrebné. Zvolený právny základ pritom nespochybňoval ani Parlament, ani Komisia.

44 Pokiaľ ide o nepodmienenosť právomoci, ktorú článok 80 ES zveruje Spoločenstvu v oblasti dopravnej politiky, a o skutočnosť, že táto politika na rozdiel od politiky v oblasti životného prostredia, ktorej sa týkal už citovaný rozsudok Komisia/Rada, nesleduje zásadný, prierezový a základný cieľ, Rada sa domnieva, že z tohto rozsudku netreba nevyhnutne vyvodzovať rovnaké následky, pokiaľ ide o tieto dve politiky.

45 Za týchto okolností nemožno úspešne tvrdiť, že zákonodarca Spoločenstva mal prijať ustanovenia obsiahnuté v rámcovom rozhodnutí 2005/667.

46 Subsidiárne Rada tvrdí, že Spoločenstvo nemá právomoc záväzne stanoviť výšku a druh trestných sankcií, ktoré majú členské štáty zakotviť vo vnútroštátnom práve, a že preto neporušila Zmluvu ES a Zmluvu EÚ, keď prijala články 1, 4 ods. 1, 4, 5, 6, a 7, článok 6 ods. 1 písm. a), ods. 2 a 3, ako aj články 7 až 12 rámcového rozhodnutia 2005/667.

- 47 Vzhľadom na cieľ a obsah rámcového rozhodnutia 2005/667, ktoré sú základnými prvkami na výber vhodného právneho základu na prijatie určitého aktu, Rada potvrdzuje, že cieľom tohto rámcového rozhodnutia je zblíženie právnych úprav členských štátov v oblasti boja proti znečisteniu pochádzajúcemu z lodí tým, že sa harmonizuje výška a druhy uplatniteľných trestných sankcií. Z už citovaného rozsudku Komisia/Rada vyplýva, že takáto harmonizácia, ktorá ide vysoko nad rámec harmonizácie podľa rámcového rozhodnutia 2003/80, v súčasnosti nepatrí do právomoci Spoločenstva.
- 48 Keďže riešenie prijaté Súdny dvorom v danom rozsudku by sa malo analyzovať ako výnimka zo zásady, že trestnoprávna úprava rovnako ako akékoľvek pravidlá trestného procesu nepatrí do právomoci Spoločenstva, Rada sa domnieva, že kritériá uplatnené Súdny dvorom na podporu tohto riešenia treba vykladať striktné. Toto riešenie sa teda uplatní iba v prípade „nevyhnutnosti“, čo je pojem, ktorý sa nezhoduje s pojmom „potreba“ použitým v článku 29 druhom odseku EÚ.
- 49 Rada dopĺňa, že výklad už citovaného rozsudku Komisia/Rada, ktorý presadzuje Komisia, by jednak z veľkej časti pozbavil hlavu VI Zmluvy EÚ jej potrebného účinku a jednak by bol zjavne v rozpore s faktom, že riešenie prijaté Súdny dvorom v tomto rozsudku bolo odôvodnené zásadnou, prierezovou a základnou povahou cieľa, ktorý predstavuje ochrana životného prostredia.
- 50 Rada napokon zdôrazňuje, že Súdny dvor v už citovanom rozsudku Komisia/Rada rozhodol, že vzhľadom na svoj cieľ a obsah mohli byť články 1 až 7 rámcového rozhodnutia 2003/80 prijaté Spoločenstvom, a že teda z tejto sféry pôsobnosti vylúčil článok 8 o súdnej právomoci, ako aj článok 9 o extradícii a trestnom stíhaní. Takisto je v predmetnom prípade potrebné konštatovať, že články 7, 8 a 9 rámcového rozhodnutia 2005/667 sa týkajú oblastí, v ktorých Zmluva ES nezverila Spoločenstvu nijakú právomoc.

- 51 Tvrdenia členských štátov, ktoré v tomto konaní vystupujú ako vedľajší účastníci konania, sa do veľkej miery zhodujú s tvrdeniami Rady.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 52 Na základe článku 47 EÚ žiadne z ustanovení Zmluvy EÚ nemá vplyv na ustanovenia Zmluvy ES. Rovnaká požiadavka sa tiež nachádza v článku 29 prvom pododseku EÚ, ktorý uvádza hlavu VI Zmluvy s názvom „Ustanovenia o policajnej a súdnej spolupráci v trestných veciach“.

- 53 Je úlohou Súdneho dvora, aby zabezpečil, že akty, o ktorých Rada tvrdí, že patria pod uvedenú hlavu VI, nezasahujú do právomocí, ktoré Zmluva ES udeľuje Spoločenstvu (pozri rozsudky z 12. mája 1998, Komisia/Rada, C-170/96, Zb. s. I-2763, bod 16, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, už citovaný, bod 39).

- 54 Je teda potrebné preveriť, či ustanovenia rámcového rozhodnutia 2005/667 nemajú vplyv na právomoc Spoločenstva podľa článku 80 ods. 2 ES, keďže mohli byť, ako tvrdí Komisia, prijaté na základe tohto ustanovenia.

- 55 V tejto súvislosti je najskôr potrebné pripomenúť, že spoločná dopravná politika je jedným zo základov Spoločenstva, keďže článok 70 ES v spojení s článkom 80 ods. 1 ES stanovujú, že členské štáty sledujú ciele Zmluvy v sektore železničnej, cestnej a námornej dopravy práve v rámci takejto politiky (pozri rozsudok z 28. novembra 1978, Schumalla, 97/78, Zb. s. 2311, bod 4).

- 56 Ďalej je potrebné spresniť, že článok 80 ods. 2 ES stanovuje, že Rada môže rozhodnúť o tom, či, do akej miery a akým postupom možno stanoviť vhodné pravidlá pre námornú dopravu (pozri najmä rozsudok zo 17. mája 1994, *Corsica Ferries*, C-18/93, Zb. s. I-1783, bod 25) a že sa uplatňujú procesné pravidlá stanovené v článku 71 ES.
- 57 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, článok 80 ods. 2 ES ani zďaleka nevyklučuje uplatnenie Zmluvy ES na námornú dopravu, ale obmedzuje sa na konštatovanie, že špecifické pravidlá spoločnej dopravnej politiky uvedené v hlave V tej istej Zmluvy sa nebudú na túto oblasť činnosti vzťahovať v plnom rozsahu (pozri najmä rozsudok zo 7. júna 2007, *Komisia/Grécko*, C-178/05, Zb. s. I-4185, bod 52).
- 58 Keďže článok 80 ods. 2 ES výslovne nestanovuje nijaké obmedzenie, pokiaľ ide o povahu jednotných špecifických pravidiel, ktoré môže Rada v súlade s procesnými ustanoveniami článku 71 ES na tomto základe prijať, má zákonodarca Spoločenstva v zmysle tohto ustanovenia širokú normatívnu právomoc a analogicky s inými ustanoveniami Zmluvy ES o spoločnej dopravnej politike, najmä s článkom 71 ods. 1 ES, môže prijať najmä „opatrenia na zlepšenie bezpečnosti dopravy“ a „ďalšie potrebné ustanovenia“ v oblasti námornej dopravy (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o cestnú dopravu, rozsudok z 9. septembra 2004, *Španielsko a Fínsko/Parlament a Rada*, C-184/02 a C-223/02, Zb. s. I-7789, bod 28).
- 59 Toto konštatovanie, podľa ktorého môže zákonodarca Spoločenstva v rámci kompetencií, ktoré mu zveruje článok 80 ods. 2 ES, prijať opatrenia na zlepšenie bezpečnosti námornej dopravy, nie je spochybnené okolnosťou, že v predmetnom prípade

Rada nepokladala za vhodné prijať ustanovenia rámcového rozhodnutia 2005/667 na základe článku 80 ods. 2 ES. V tejto súvislosti totiž stačí zdôrazniť, že existencia právomoci priznanej článkom 80 ods. 2 ES nezávisí od rozhodnutia zákonodarcu skutočne ju využiť.

⁶⁰ Je potrebné doplniť, že vzhľadom na to, že požiadavky ochrany životného prostredia, ktorá predstavuje jeden zo základných cieľov Spoločenstva (pozri najmä už citovaný rozsudok z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, bod 41), „musia byť začlenené do vymedzenia a uskutočňovania politík a činností spoločenstva“, táto ochrana sa musí považovať za cieľ, ktorý je tiež súčasťou spoločnej dopravnej politiky. Zákonodarca Spoločenstva teda môže na základe článku 80 ods. 2 ES a v rámci výkonu právomocí, ktoré sú mu týmto ustanovením zverené, rozhodnúť, že podporí ochranu životného prostredia (pozri analogicky rozsudok z 19. septembra 2002, Huber, C-336/00, Zb. s. I-7699, bod 36).

⁶¹ Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry voľba právneho základu aktu Spoločenstva musí byť založená na objektívnych prvkoch, ktoré môžu byť súdne preskúmané a medzi ktoré patria najmä cieľ a obsah aktu (pozri najmä rozsudky z 11. júna 1991, Komisia/Rada, nazývaný „Dioxid titánu“, C-300/89, Zb. s. I-2867, bod 10; Huber, už citovaný, bod 30, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, už citovaný, bod 45).

⁶² Pokiaľ ide konkrétnejšie o rámcové rozhodnutie 2005/667, z jeho úvodných ustanovení vyplýva, že má za cieľ zlepšenie bezpečnosti námornej dopravy a súčasne posilnenie ochrany životného prostredia proti znečisteniu pochádzajúcemu z lodí. Ako vyplýva z jeho odôvodnení č. 2 a 3, usiluje sa o zblíženie právnych predpisov členských štátov s cieľom vyhnúť sa takým škodám, aké boli spôsobené stroskotaním ropného tankeru Prestige.

- 63 Ako vyplýva z odôvodnenia č. 4 rámcového rozhodnutia a z odôvodnenia č. 6 smernice 2005/35, toto rozhodnutie dopĺňa smernicu prostredníctvom podrobných ustanovení z trestnej oblasti. Podľa odôvodnení č. 1 a 15, ako aj článku 1 smernice, táto má za cieľ tiež zabezpečiť zvýšenú bezpečnosť a ochranu životného prostredia v námornej doprave. Ako vyplýva z jej odôvodnenia č. 15 a z článku 1, jej cieľom je začleniť medzinárodné normy o znečisťovaní z lodí do práva Spoločenstva a zaviesť trestné alebo správne sankcie za ich porušenie, aby sa zabezpečila ich efektívnosť.
- 64 Pokiaľ ide o obsah rámcového rozhodnutia 2005/667, toto v zmysle článkov 2, 3 a 5 zavádza povinnosť členských štátov stanoviť trestné sankcie pre fyzické alebo právnické osoby, ktoré spáchali trestné činy uvedené v článkoch 4 a 5 smernice 2005/35, alebo pri ich spáchaní poskytli návod alebo pomoc.
- 65 Toto rámcové rozhodnutie, podľa ktorého trestné sankcie musia byť účinné a primerané a musia mať odradzujúci účinok, v článkoch 4 a 6 okrem iného stanovuje výšku a druh trestných sankcií, ktoré sa majú uplatniť v závislosti od škody, ktorá nimi bola spôsobená na kvalite vody, prípadne živočíšnym alebo rastlinným druhom alebo ľuďom.
- 66 Hoci je pravda, že trestná legislatíva rovnako ako pravidlá trestného procesu v zásade nepatria do právomoci Spoločenstva (pozri v tomto smere rozsudky z 11. novembra 1981, Cassati, 203/80, Zb. s. 2595, bod 27; zo 16. júna 1998, Lemmens, C-226/97, Zb. s. I-3711, bod 19, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, už citovaný, bod 47), nič to nemení na skutočnosti, že v prípade, ak je uplatnenie účinných a primeraných trestných sankcií s odradzujúcim účinkom zo strany vnútroštátnych príslušných orgánov nevyhnutné na potlačanie závažných zásahov do životného prostredia,

zákonodarca Spoločenstva môže členským štátom uložiť povinnosť zakotviť takéto sankcie, aby sa zabezpečila plná efektívnosť noriem, ktoré v tejto oblasti prijíma (pozri v tomto zmysle už citovaný rozsudok z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, bod 48).

- 67 Treba konštatovať, že v predmetnom prípade sa ustanovenia rámcového rozhodnutia 2005/667, rovnako ako ustanovenia rámcového rozhodnutia 2003/80, ktorého sa týka už citovaný rozsudok z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, zameriavajú na konania, ktoré môžu spôsobiť mimoriadne závažné zásahy do životného prostredia a v predmetnom prípade vyplývajú z nedodržania noriem Spoločenstva v oblasti námornej bezpečnosti.
- 68 Okrem toho zo znenia odôvodnení č. 3, 5, 7 a 8 smernice 2005/35, chápaných v ich vzájomných súvislostiach, ako aj z prvých piatich odôvodnení rámcového rozhodnutia 2005/667 vyplýva, že Rada dospela k záveru, že trestné sankcie sú potrebné na zabezpečenie dodržiavania právnej úpravy Spoločenstva v oblasti námornej bezpečnosti.
- 69 Preto vzhľadom na to, že cieľom článkov 2, 3 a 5 rámcového rozhodnutia 2005/667 je zabezpečiť efektívnosť noriem prijatých v oblasti námornej bezpečnosti, ktorých nerešpektovanie môže mať závažné dôsledky na životné prostredie, tým, že členským štátom ukladajú povinnosť trestne sankcionovať určité správanie, treba tieto články vnímať tak, že ich cieľom je v zásade zlepšenie námornej bezpečnosti, ako aj ochrana životného prostredia a že mohli byť platne prijaté na základe článku 80 ods. 2 ES.
- 70 Pokiaľ ide naopak o určenie druhu a výšky trestných sankcií, ktoré sa majú uplatniť, je na rozdiel od tvrdenia Komisie potrebné konštatovať, že naň sa právomoc Spoločenstva nevzťahuje.

- 71 Z toho vyplýva, že zákonodarca Spoločenstva nemôže prijať také ustanovenia, ako sú články 4 a 6 rámcového rozhodnutia 2005/667, pokiaľ sa tieto články týkajú druhu a výšky uplatniteľných trestných sankcií. Prijatím týchto ustanovení preto nebol porušený článok 47 EÚ.
- 72 Vo vzťahu k týmto ustanoveniam je tiež potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, že odkazujú na ustanovenia článkov 2, 3 a 5 toho istého rámcového rozhodnutia, zdôrazňuje neoddeliteľnosť týchto ustanovení od ustanovení o trestných činoch, na ktoré sa viažu.
- 73 Pokiaľ ide o články 7 až 12 rámcového rozhodnutia 2005/667, ktoré sa týkajú súdnej právomoci, oznamovania informácií medzi členskými štátmi, určovania kontaktných miest, územnej pôsobnosti tohto rámcového rozhodnutia, povinnosti implementácie zo strany členských štátov, ako aj nadobudnutia účinnosti rámcového rozhodnutia, stačí konštatovať, že v predmetnom prípade sú aj tieto články nerozlučne späté s ustanoveniami toho istého rámcového rozhodnutia, ktoré sa spomínajú v bodoch 69 a 71 tohto rozsudku, takže nie je potrebné vyjadriť sa k otázke, či sa na ne môže vzťahovať právomoc zákonodarcu Spoločenstva.
- 74 Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je potrebné dospieť k záveru, že rámcové rozhodnutie 2005/667 tým, že zasahuje do právomocí, ktoré článok 80 ods. 2 ES priznáva Spoločenstvu, porušuje článok 47 EÚ a musí byť vzhľadom na svoju nedeliteľnosť zrušené ako celok.

O trovách

75 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' Radu na náhradu trov konania a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania. V súlade s odsekom 4 prvým pododsekom toho istého článku vedľajší účastníci konania znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rámcové rozhodnutie Rady 2005/667/SVV z 12. júla 2005 na posilnenie trestnoprávneho rámca pre vynútiteľnosť práva proti znečisťovaniu mora z lodí sa zrušuje.**
- 2. Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania.**
- 3. Belgické kráľovstvo, Česká republika, Dánske kráľovstvo, Estónska republika, Helénska republika, Francúzska republika, Írsko, Lotyšská republika, Litovská republika, Maďarská republika, Maltská republika, Holandské kráľovstvo, Rakúska republika, Poľská republika, Portugalská republika, Slovenská republika, Fínska republika, Švédske kráľovstvo a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj Európsky parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy

I - 9160